

Recensie: Cantina ★★★***

CC Elsschot Antwerpen
zondag 15 april 2018

foto © Bert Hertogs

Recensie:

Met Cantina, de nieuwe zintuiglijke culinaire muziektheatervoorstelling van Laika, houdt de productie onze massaconsumptie en de ecologische voetafdruk kritisch tegen het licht. Openen doet de revue met een song waar de repetitiviteit aangekaart wordt: 'Wij doen dit zo graag' en 'Geen geklaag' klinkt het. Fish and chips staat er alweer op het menu. Iedereen eet hetzelfde uit inox en blik, er wordt geserveerd aan de lopende band in deze tent die verwijst naar de boogloodsen die alomtegenwoordig zijn in Malta. Valetta 2018 Culturele Hoofdstad van Europa is namelijk ook coproducent. Ook de bezuinigings- en rationaliseringslogica wordt op de korrel genomen. Op een oud bord waarop vroeger de treinaankondigingen op het spoor vermeld werden, zien we 'Besparingen goedgekeurd. Minder personeel. Meer efficiëntie.' verschijnen waarop het keukenpersoneel vertrekt. Niet veel later wordt ook het zaalpersoneel met de helft gereduceerd terwijl er kennelijk wél geïnvesteerd moet worden in hygiëne. De overblijvers komen dan ook in opstand in een nummer. 'Dit gaat te ver. Dit is niet juist. De pot op. Dit gaat niet. Het moet anders. We steken het vuur terug aan.' klinkt het, letterlijk verwijzend naar het culinaire aan de ene kant, figuurlijk als uiting van ongenoegen.

Niet dat het zeer laagdrempelige Cantina een zeer serieuze aangelegenheid is. Integendeel, de revue steekt ook de draak met het eigen genre, de musical wanneer we Abigail Abraham â€“ met stip dé revelatie uit de show, die zowel qua uitstraling als qua stem ons uit onze sokken weet te blazen â€“ aan het werk zien. Zeven jaar geleden studeerde ze aan het Conservatorium in Brussel af in de richting musical. In Cantina parodieert ze de klassieke ballad/klaagzang wanneer ze een ui schilt: 'Ik voel me niet zielig. Ik schil gewoon een ui.' en 'Ah, ik heb ook nog in mijn vinger gesneden.' klinkt het.

Vanuit het Westerse behoorlijk anonieme en onaangename kantinemodel (zoals op school waar je je aan een heleboel regels moest houden) dat vooral draait om meer van hetzelfde aan de lopende band uit de gaarkeuken op je bord krijgen, kantelt de voorstelling na verloop van tijd naar het meer Zuiderse concept waar het een ontmoetingsplek is, waar mensen die het niet al te breed hebben voorzien worden in hun basisbehoeften: gezond eten wat cruciaal is voor hun welzijn, een plek waar er gezongen en gefeest kan worden.

Het zwoele 'Kneed je dromen. Warm ze op. Kneed me, hou me warm.' en de vrolijke Latijns-Amerikaanse ritmes in 'Hola Qué tal? Muy bien' halen stilaan de bovenhand waardoor het Mexicaanse gevoel komt opborrelen. Die overgang creëert 'Cantina' via enkele droomsequensen wanneer er nauwelijks wat eten is voor 120 man toeschouwers en er toch nog wat gevonden wordt. In een surrealistische scène zien we dan weer vissen tussen het publiek terwijl Abigail vol plastic flessen rondom haar de verspilzucht en het te veel aan overbodige plasticverpakkingen in vraag stelt. Eerder zagen we dat al toen enkele objecten de machine in gestoken werden om vacuüm verpakt terug te komen. Verder leest Cantina als een pleidooi voor slow food, van meer genieten van minder, van je smaakpapillen het maximum bieden dat er is en van creatief koken.

De fish and chips die het publiek aangeboden krijgt op maaltijdtrays nadat het mooi in de rij aanschouf bij de start van de voorstelling, zijn volledig vegetarisch. De vis is eigenlijk een gerecht op basis van bloemkool en de frieten zijn gebakken reepjes

knolselder. Onder de artiesten zien we professionals en lokale vrijwilligers die soms uit onverwachte hoek komen opduiken. Voor u het goed en wel beseft blijkt de buur naast u misschien gewoon deel uit te maken van het gezelschap, doet die zijn jas plots uit en toont die zijn vocale kwaliteiten.

Verrassend. Dat is Cantina dus in vele opzichten.

< Bert Hertogs >

Cantina staat in het weekend van 20 april op Blok-Bloc tegenover CO Nova, Schijfstraat op het Kiel en het weekend daarop op en rond de Sintelbaan, tussen de schouwburg en de sporthal, Columbiastraat-Santiagostraat van de Luchtbal.

Vervolgens toert deze voorstelling met haltes in het Italiaanse Modena, het Maltese Valetta, het Portugese Monchique, het Franse Alencon en het Nederlandse 's Hertogenbosch.